

ΕΡΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τρικοστένη και πρωτονάπαριμούντες χρόνον
ηρεύομεν και πάλιν στήν γη των Ιλιαρθρωνών.

Στο δάσος και οντακόδια δικαένη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέψῃ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εθείας πρόδημά.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ο κετό φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα δικαίων μέρη—δέκι φράγκα και στὸ δέρχεσι.

Ἐξ γνῶσιν φέρουμεν παντὸς εἰμούσου τοιελεπῆ
δι παλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» δινελικῆ
με τὴν δινέλιον τιμὴν καὶ δποιος ἀπέξω θέλει
δὲν θὰ πληρώῃ δι' αὐτὸν ταχυδομείσων τέλη.

Πέμπτη Ιουνίου και είκοστη,
και πρόσδος χειροποιαστή.

Φεουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτυς σκέτος.

Χλιδα τρακόσαι κι' ὄκτω κι' ὅγδοντα,
Ρωμπὺ και πάλι γιά κάλπαις βρόντα.

Μακάριος ἀληθινά,
δποι τὸ στόμα κλείνει,
και μήτε προσπαθει τρανά
ζητήματα νὰ λόνη.

Μακάριος, ποῦ φύχραιμος κυττάει τῆς φωτιάς,
μακάριος, ποῦ σήμερα πιστεῖς τῆς φωτιάς,
και μήτε δίνει. Περικλῆ, μιά κάλπικη πεντάρα
οὶ τούτη τῇ ἀντάρα.

Μακάριος, ποῦ μοναχὸς
ἔδω κι' ἔκει πλανᾶται,
μακάριος, δποι πτεχός
τῷ πνεύματι γεννᾶται,
μὰ δὲν δφίνει. Περικλῆ, στήν δρημὸν τὰ κώλα
πτωχὸς τῇ πορτοφόλᾳ.

Π.— Βρὲ τεῖναι: τοῦτα ποῦ μοῦ λάς
μέσα στής κάφαις τῆς πολλαῖς;

Φ.— Τὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ γὰ μοῦ πῆς,
θρέμμα τῆς φλυαρίας,
μέσα σὲ χρόνους προκοπῆς
και τόσης εδμαρείας.

Μακάριος δικύριος, ποῦ χάσκων ἐν σιγῇ
ἀνοίγει στόμα λαίμαργο μονάχα γιά φαγῆ.

Μακάριος αιτός, τοσλιά,
δποι μίλει μὲ τὴν κοιλιά,
και ρέπει πρὸς ρητορικήν
τὰ μάλιστα κοιλιακήν.

II.— Τὶ κάνεις ἔκει πέρα;
Κυττάζω τὸν αιθέρα.
Περιορχεῖς τὸν γηλιον,
ποῦ φλέγεις τὸ Βασιλείον
πυριολεγών δινέρων
και πόδων διαπόρων;

III.— Πλεις δὲν μιλεῖς, βρὲ Φασουλῆ,
μὰ μοῦ κρατεῖς τὸ σοσόρων;
Μακάριος, ποῦ δὲν μιλεῖ
οἱ τέτοιον διμορφο καιρό.

IV.— Μακάριος, βρὲ Περικλῆ, ποῦ τοιμουδήλα δὲν βγάζει,
μὰ θεωρεῖ μετά σιγῆς
τὴν ὥραιότητα τῆς γῆς,
ἴσσθεν δέξαι και τιμὴ περιφανῆς πογγάζει.

Μακάριος, ποῦ δὲν σφριγῇ
μὲ σφρίγος ρητορικής,
μακάριος, δποι σιγῆ
στήν γην τῆς φλυαρίας.

Μακάριος, ποῦ τοῦ καιροῦ
τὰ βάσανα ξεχάνει,
και μὲ κουβένταις κουτουροῦ
τὴν ώρα του δὲν χάνει.

Μακάριος ἀληθινά,
ποῦ μὲς στοῦ κέσμου τὰ δεινὰ
είναι πτωχὸς τῷ πνεύματι,
μᾶ πλούσιος τῷ γενύκτῃ.

Μακάριος, ἐν συγκινήσ
αὐτοῖς, ποῦ σὲ ἐθυμίζουν
πῶς εἰσαι γιὰ γὰ τρῆς.

Μακάριος, ἐν προσκυνήσ
αὐτοῖς, ποῦ σοῦ γεμίζουν
τὸν χθρὸν τῆς γαστρός.

Μακάριος ἀληθινά,
ποῦ τὴν ζωὴν του τὴν περνᾷ
στὴν χώραν τῆς εὐκλείας
μὲ δράσιν τῆς κοιλίας.

Μακάριος, ποῦ γιὰ φωμὶ ποτέ του δὲν λιμάζει,
μακάριος, ποῦ μόνος του τὰς σκέψαις του θαυμάζει.
Μακάριος, ἐν προσπλῆξ
πρὸς πόθους νὰ μή ρέπῃς,
μᾶ κατ' θλιν ἀπαθῆς
μυρταῖς καὶ δάφναις δρέπαις.

Μακάριος, δποῦ γελᾷ,
μακάριος, ποῦ δὲν χαλῷ
μ' ἀρλούμπαις τὸ μαράλο του.

Μᾶ μ' ἔκστασιν Φακίρη
κυττάζει, κακομοιόργη,
μόνι τὸν ἀφαλό του.

Μακάριος, ποῦ κάνοτε χρηματικῶν τονώντας,
μακάριος, βρὲ Περιλῆ, ποδίχει βαρεία τὴν τσάντα του,
μακάριος, ποῦ μόνος του μπορεῖ νὰ σταρανώνται
καὶ μόνος μὲ τὰ χέρια του κάνει τὸν ἀνδριάντα του.

B'

ΠΙ.— **Εβδαίμων**, ποῦ δὲν βλέπει συννεφιάς
κι' εἰρηνικῶς δουλεύει κι' ἀζημίως,
μακάριος, ποῦ γίνεται χαρίς
καὶ βρέζει τὸ καρδέλι: του τιμίως.

Μακάριος δὲν εἰς πολιτείαν,
ποῦ κάθε Μαθουσάλας πολιτεύεται,
κι' θειεῖτεπό μηνών ἐπιστρατείαν
ἀκμαίας καὶ γρέδος ἀποστρατεύεται.

Μακάριος, ποῦ γένεται δὲν κλίνει
ἔμπρος εἰς τοὺς Σωτήρηδες ματαίως,

μακάριος αὐτός, ποῦ μεγαλύνει
ἐκείνους τοὺς πεσόντας τελευταῖς.

Μακάριος ἐκείνος, ποῦ φιλεῖ
περιφανῶν Σωτήρηδων ποδιαῖς,
μακάριος ἐκείνος, Φασσούλη,
ποῦ κλαίει καὶ γελᾷ μὲ δεῦ καρδιαῖς.

Μακάριος, ποῦ κάνει πανηγύρι
μέσα στῆς ὄφηλου τῆς σφαγίας,
μακάριος δ τόπος, βρὲ Φακίρη,
ποῦ κάνει κάθε λίγο κι' ἔκλογαῖς.

Μακάριος αὐτός, ποῦ τὸ κρεβδάτι
τοῦ τὸ χαλούν ποντίκαροι βαρόταοι,
κι' ἀπέξω καταφθάνουν ἀλλοι ἔνοι,
νὰ τοῦ τὸ ξαναπτεράσουν οἱ καλύμενοι.

Μακάριος, ποῦ σκέψεις χαμηλά
καὶ γίνεται ραγγάς καὶ σκλάβων σκλέδων,
κι' ἔκεινος, ποῦ τὰ μοῦτρα τοῦ χαλῷ
κάθε μεθυσικότταδος καὶ μπράσος.

Μακάριος ἐκείνος, χλευμποντάρη,
ποῦ βγαίνει τὸν δέρα του νὰ πάρη,
κι' ὅπταν φιθυρίζῃ στὰς ίτέας
ἀθφας αὐρας φόσσηα λεπτόν,
θυμάται τάς στιγμάς τάς τελευταίας
ἐκείνων τῶν Σωτήρων τῶν σεπτῶν.

Μακάριος, ποῦ μιγάει δὲν βαρεῖ
κι' οδέστερος κυττάζει τὴν δουλίτσα του,
μακάριος κι' ἔκεινος, ποῦ μπορεῖ
νὰ τρίβῃ μακαρίων τὴν κοιλίτσα του.

Μακάριος ἐκείνος, στοκοφίσι,
ποῦ ἔνοιαστος ἔξαπλόνει τὸν ποδέρα του,
καὶ δίχως ἄνη βρήκε νὰ κουνήσῃ
τοῦ φέροντας γέματη τὴν καρδάρα του.

Μακάριος ἐκείνος, ποῦ προβάλλει:
τρέ καμί Λα φδ χαρίς καὶ φιφευτοῦ,
καὶ πρὶν μὲ συχαστὰ τὸν φτόσουν ἀλλοι
αὐτὸς στὸς ἀλλους λέει: φτου σας φτου.

Μακάριος ἐκείνος, δυστυχῆ,
ποῦ τρομερὸς τὸ δίρος του γυμνόνει,
κι' θλούς τοὺς ἐπιστράτους κατηχεῖ
ποιοὶς πρέπει νὰ φηφίσουνε κορδόνι.

Μακάριος ἐκείνος, ποδής: σχέσι
μαζί μὲ τὴν Ἀρκοῦδα καὶ τὸ φέσι,
καὶ θέλωντας νὰ σώσῃ τὸ καικί του
ρίεν σὲ βρυκολάκους τὸ καικί του.

Μακάριος σὲ πάνας ἀποχή,
ποῦ ἐτραπέζια ξένα καλοστρώνεται,
μακάριος, ποῦ μ' ὅλους συμμαχεῖ,
καὶ ἀπ' ἔδους καταφέρνει καὶ πληρόνεται.

Μακάριος, ποῦ νόμους δὲν γνωρίζει
καὶ τοὺς θαρρεῖ παληγόχαρτα τῶν κάρων,
μακάριος καὶ αὐτός, ποῦ μακαρίζει
τοὺς ξύντας σὲ Παράδεισον μακάρων.

**Οἱ γέροι πρὸς ἐμπόρους
στολλούς καὶ διεπόρους.**

"Εμποροί· στοθ Δευτέρη
πηγαίνουν τὸ σπῆτι,
καὶ σκούπουν καὶ οἱ γέροι,
ποδηλουν γιὰ μᾶς μαχήντη.

Μὲ τοῦτον τὸν Βρακᾶ
Θὰ δηγτε ἁμφινικά,
Θὰ κλάψετε τὴν μοῖρα σας.

Κοντά του μὴν κολλάτε,
μὰ καὶ ἀπὸ μᾶς ἀλλάτε,
τοὺς μοναχοὺς Σωτῆρας σας.

Γόρια μας, κακομοιόρηδες,
πυκνοὶ συγκαντρωθῆτε,

μόνο μ' ἔμας Σωτῆρηδες
καὶ σεῖς δὲ βαπτισθῆτε.

Σὲ τούταις τῆς θραις,
οὐ τούταις τῆς μπόραις,
μ' αὐτὸν μὴν χαζέψετε.

Γαρδα τὰ μάτια
προτοῦ μὲν κεσάτια
καὶ σεῖς μουφλουζέψετε.

Μακρὰν ὀλετῆρες,
τίγη τάγη οἱ Σωτῆρες
κτυποῦν τὸ ποτῆρι;
γιὰ κάθε Σωτῆρη.

"Ἐμπρὸς μὲν μαγκοβραίς,
ἐμπρὸς μὲν κουμπούραις,
κανγάρες, πατατάρα.

"Ω μόρει! ὡς τέμπορα!
νὰ βλέπης τὸν ἔμπορα
νὰ τρέχῃ στὴν Βράκα.

Τὴν Γούν ἀνυμνεῖτε
καὶ ἵμεν προσκυνεῖτε
τῆς κάτασπραις τρίχες.

"Αλλάως σπολλάτη σας,
Θὰ σπάσουν στὴν κλάτη σας
καὶ μέτρα καὶ πῆχες.

Κατηγεῖ καὶ ὁ φωτισουλῆς ἐπιστράτους εὐστατεῖς.

Τέρα, ποῦ τάρρατά σας, ἐπιστρατοι, θ' ἀφήσετε,
τάρρα καὶ ἔγδιθ θ' ἀρχίσω
νὰ σᾶς προκατηχήσω
ποιοὺς πρέπει νὰ ψηφίσετε.

"Ἐλάτε νὰ συγκάσετε,
ἐλάτε νὰ σεργάσετε
τὰ πρῶτα μεγαλεῖα
καὶ τέλλα τὰ γελοῖα.

"Οπλα ν' ἀποτινάξετε
προμάχων ιερά,
στοὺς γέρους νὰ φωνάξετε
χιλιαὶ φοραὶς οὐρρά.

"Ἐκείνοι μὲ μανία
καὶ πολεμάρχον τόνο
ἀντικρυνθαν τὸν" Αρη.

Καὶ μίᾳ δεκαμηνίᾳ
γιὰ πασσούτιμο μόνο
σᾶς εἰχαν" στὸ ποδάρι.

"Ἐλάτε νὰ τρυφήσετε
οὲ πάμπολλα καλά,

